

Til titlen

2) Undertitlen affattes således:

»(Rettigheder og pligter for samfundsrepræsentanterne i bankbestyrelser)«.

Bemærkninger

Den begrundelse, som i sin tid blev givet for offentlige repræsentanter i bankbestyrelserne, og som har været gentaget ved senere debatter herom, går ud på, at disse repræsentanter skal

- »sikre en så effektiv kommunikation som muligt mellem det offentlige og disse pengeinstitutter« (Folketingstidende 1972-73, sp. 4123),
- »sikre en nærmere kontakt mellem pengeinstitutter og samfund« (Folketingstidende 1973-74, sp. 4156),
- »have til opgave positivt at varetage offentlige interesser og synspunkter« (Folketingstidende 1975-76, sp. 4886),
- »sikre, at også andre synspunkter kan komme til orde i pengeinstituttets forretningspolitik end de, der udgår fra kredsen af aktionærer eller garanter, der vælger den øvrige bestyrelse« (Folketingstidende 1977-78, sp. 7081),
- osv. osv.

Imidlertid har der ikke, som ordningen har fungeret, været nogen form for kommunikation til det offentlige, formidlet af disse repræsentanter. Ikke engang ministeren har de kommunikeret med, ja, de har ligefrem forbud mod at berette noget som helst til nogen, eftersom de har tavshedspligt og alene er pålagt loyalitet over for pengeinstituttet – ikke over for den offentlighed, hvis »interesser og synspunkter« de angiveligt skulle varetage.

Med ændringsforslaget opnås intet, som går i retning af styring af pengeinstitutterne. Hverken repræsentanterne, ministeren eller offentligheden får større beføjelser til at blande sig i bankernes dispositioner. Der opnås såmænd ikke engang kontrol med bankerne, forstået som offentlighed om deres dispositioner i almindelighed. Der opnås alene kendskab til, på hvilke områder og i hvilket omfang de offentlige repræsentanter har fungeret efter det formål, som var og er den officielle begrundelse for deres tilstedeværelse.

De pligter og rettigheder, der her er foreslået, er ikke i sig selv tilstrækkelige til at give de offentlige repræsentanter nogen eksistensberettigelse, men er forudsætningen for overhovedet at kunne vurdere, om de har en sådan berettigelse.

Uden dette minimum af pligter og rettigheder er ordningen med offentlige repræsentanter alene en ben- og gidselordning og bør som sådan afskaffes øjeblikkelig.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Glistrup (FP):

Denne anden behandling bør først og fremmest bruges til at give en meget stærk opfordring til medlemmerne fra det radikale venstre til at tænke sig grundigt om i de dage, der er tilbage, før vi skal træffe den endelige afgørelse ved tredje behandling. Hvis det radikale venstre skulle fastholde at stemme imod dette lovforslag, bliver konsekvensen, at ministeren, når han skal holde loven – og det gør han selvfølgelig – vil udnævne ca. 250 af disse overflødige folk til at sidde i de næste fire år i bankers og sparekassers bestyrelse. Der er vist ingen, heller ikke inden for det radikale venstres folketingsgruppe, som på nogen måde kan være i tvivl om, at de næste fire år bliver en vanskelig periode for Danmark, hvor det gælder om, at vi ikke har noget som helst overflødigt tingeltangel, som kan spares. Ét er, at man måske i rigdomsperioder mener, at det kan være interessant at eksperimentere med en sådan ressourceanvendelse som den, der her er tale om, men enhver kan jo efter de otte år, der er forløbet, siden ordningen i sin tid blev indført, sige sig selv, at dette ikke er noget, der gælder. Det er at bruge kræfterne på en måde, som højst kan karakteriseres som vinduespynt, og bestemt ikke noget, som Danmark vil have råd til inden for den periode fra 1. januar 1983 til 1. januar 1987, som udnævnelserne ellers kommer til at dække.

Jeg vil derfor håbe, at de radikale i god Hørup- og Brandesånd tænker sig om endnu en gang og lader være med at være så skræmsikre på, at man bare skal fremture i de standpunkter, man fik ind i partiprogrammet